

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőndő a béke emberéé”

XIV. (LXIV.) ÉVF. 13—14. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1970. JÚLIUS 1.

BAPTISTA VILÁGKONGRESSZUS

Tokió, 1970 július 12—18

William Richard Tolbert
a Baptista Világszövetség elnöke

Dr. W. R. Tolbert testvér a Baptista Világszövetség elnökeként 1965-ben választották meg Miami-ban. Ő az első afrikai, aki ezt a tisztséget betölti. Ő fog elnökölni a Baptista Világkongresszuson Tokióban. Megdőlt tehát az a mondás, hogy a mohamedán vallás az afrikaiaké, a buddhizmus az ázsiaiaké és a kereszténység a fehér ember valósága.

A miami konferencia sok ezer hallgatója bizonyára emlékezni fog a megválasztását követő beszédének első szavaira: „Odaszánom magam Istennek, hogy eszközként használjon az ő kezében. Úgy érzem, Isten bízott meg.” Majd azt is kifejezésre juttatta: „Mér-

legen van a kereszténység. Az egyháznak a modern világban be kell mutatni küldetését. Nagyon sokszor életünknek csak kis területére korlátozjuk hívőségünket és gazdasági, politikai és szociális téren nem igazodunk a krisztusi elvekhez.” Ő hitelveit nemcsak szóban hangoztatja, hanem a gyakorlatban is alkalmazza.

Dr. W. R. Tolbert 1913. május 13-án született. Fiatal korában találta meg az Urat istenfélő szülei otthonában. 1934-ben fejezte be az egyetemet Libériában és megszerezte a jogi doktori címet. Egyetemi tanulmányainak befejezése után azonnal állami szolgálatba lépett.

A legfelsőbb törvényszék egyik bírójának leányát, Victoria Davidot vette feleségül. Két lakhelye van, az egyik szülővárosában, Bensonville-ben, a másik az elnöki palotában, Monroviában, a fővárosban. Nyolc gyermekük mellett (hat leány, két fiú) még egy fogadott gyermeket is neveltek Tolberték. Ez a tettük is igazolja, hogy életüket a szeretet irányítja.

1968-ban a Baptista Ifjúsági Világkonferencián Tolbert testvér leánya, Eveline mondta a választ az ünnepi köszöntőre a konferencia résztvevői nevében.

Dr. Tolbert 1934-ben lett képviselő és 1951-ben, 38 éves korában választotta meg elnökhelyettesnek Libéria népe. Ő volt a legfiatalabb, akit valaha ezzel a tisztséggel megbíztak. Nagyszerű társa dr. William V. S. Tubmannnak, a már idősödő államelnöknek. Mindkettőjüknek nagy többséggel választották újra 1955, 59, 63 és 67-ben. 40 éves korában avatták lelkipástorra a Bensonville-i gyülekezetben. Jelenleg a Sínai-hegyi gyülekezetnek a pásztor, ezt a gyülekezetet ő szervezte Libériában. A Libériai Baptista Szövetség 1958-ban választotta meg elnökének.

Dr. Tolbert előadást tartott 1960-ban a Baptista Világszövetség 10. Kongresszusán, Rio de Janeiro-ban. Beszéde hatására a 13 000 delegátusból álló kongresszus a Világszövetség egyik alelnökévé választotta. Dr. Tolbert felesége is jól ismert a világ minden részén a baptista körökben, miután ő képviselte hazája nőtestvéreit a Baptista Világszövetség konferenciáján. 3 évvel később Afrika nevében beszélt a Baptista Ifjúsági Világkonferencián, Bejrút Libanonban.

Dr. Tolbert elnökké választása megtörte a régi tradíciót. Egy nappal a kongresszus megkezdése előtt véletlenül szembetalálkozott dr. Graham evangélistával, aki egy televízió és sajtókonferenciára sietett. Jöjj velünk — kérte dr. Graham —, beszélj Afrika érdekében a sajtókonferencián.

Másnap a sajtó és televízió idézett Tolbert és Graham beszédéből és képeket mutatott be a két vallásos vezetőről olyan formában, hogy az világosan dokumentálta a baptisták teljes egységét a Krisztusban.

Dr. Tolbert neve, arca, krisztusi filozófiája ismertté lett egész Miami-ban.

Az elmúlt öt évben dr. Tolbert, mint a Baptista Világszövetség elnöke, Krisztus követeként beutazta saját földjét, Afrikát, Kelet- és Nyugat-Európát, a Karib-tenger szigetét, Kanadát és Ázsiát. Mindenütt képviselte hazáját és mindenütt képviselte Urát és Megváltóját.

Egyik hívátása erősítette a másikat. Kisebbségben levő baptista testvérek megbecsülésben részesültek dr. Tolbert jelenlété által. Magasrangú államfők figyelmesen hallgatták dr. Tolbert bizonyágát Mesteréről, s nemegyszer meglepetten hallgatták, amikor imában kérte Isten segítségét a gazdasági helyzet és a világbéke érdekében.

„Testvéreim, szeressük egymást” — mindig erre buzdítja a gyülekezeteket. „Így teszünk bizonyosságot arról, hogy Isten gyermekei vagyunk és csak így töltjük be a Krisztus parancsolatát.”

Örök tartozás

„Senkinek semmivel ne tartozatok, csak azzal, hogy egymást szeressétek.” Róma 13:8/a.

Sokaknak sokkal tartozom.
Úgy gondoltam, majd megadom,
De nem tudom.

Istennek többel tartozom.
Megfogadtam, hogy megadom,
Azt sem tudom.

E kinban összeroskadok;
Megadni semmit nem tudok.
Mi az enyém?

Pedig napok múlásain,
Az ismeretnek útjain
Távol e tér.

S megtanulom — bár lassan — im
A szeretetnek útjain
A tartozást.

Egyetlen út Jézus szíve,
Legyek szolgálja és híve!
Elég a bér?

Oly egyszerű már az egész,
Csak szívem legyen erre kész:
Adni csak Őt.

Magam sehol, s a tartozás
A szeretetbe menjen át!
Tovább, tovább!

Mit Isten Lelke ad, vigyem.
A jóra jót rája tegyem,
Járjam nyomát!

Terhem örömmé változott,
Már nem mondom, hogy nem tudok
Fizetni én.

Stefura Erzsébet

Lelkipásztori feladatok

2 Péter 1:2—8

Fenti igénkben a hívő ember nagy feladatáról olvashatunk. Ami általános hívői feladat, az sokszorosan és első-sorban vonatkozik a lelkipásztorra. Az Írás rámutat arra, hogy Isten minden lehetőséget megad ahhoz, hogy a feladatokat teljesíthessük. „Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való...” Az Úr úgy teremtette az embert, hogy beléoltotta a magasbátörést, nagyobb akarás vágyát. Uralomra teremtette az embert. Ezt használta ki Sátán, amikor arra csábította az embert, hogy olyanok lesznek, mint az Isten.

A bűnbeesés elkorcsosította a nemes indulatot és az ember a másik ember fölött akar uralkodni s uralmával megfosztja a másikat az élet áldásától. A próféta (És 5:8—9) által ostromozta Isten azokat, akik „házakhoz házakat, földekhez földeket ragasztanak”, hogy csak maguk élhessenek a földön. Az anyagi javak után való kíméletlen törekvés helyett az Úr egy szebb utat mutat, amelyen magasabbrendű életet nyerhetünk. Lépcsőzetesen emelkedhetünk olyan magasságba, „hogy azok által az isteni természet részeseivé” lehetünk. A lelkipásztor életében ez három részre tagozódik. De mindhárom szakaszban szükséges, hogy „teljes igyekezetet reá fordítván...” elérhes-sük a kitűzött célt.

Az első szakasz a szolgálatra való elhívás előtti idő, amelyben mint hívő ember, bizonyítania kell hitének valódiságát. Érdekes, hogy a hitet, mint meglevő értéket tünteti fel az Írás. Ehhez kell ragasztani a jó cselekedetet. Olyan hitről van itt szó, melyet úgy említ az Írás, hogy „drágalátos hitet” nyertünk. Nem csupán vallásos lelkület ez, hanem olyan lelki képesség, mellyel Isten titkaiba, a szellemi világ valóságaiba tekinthet az ember és személyes élménnyé válik számára az Isten országa. Ehhez a hithez kell ragasztani a jócselekedetet.

A jócselekedet nélküli hit olyan, mint a test lélek nélkül: a hullához hasonló. A jó cselekedetek alatt nemcsak az irgalmasság cselekedeteit, az alalmaznázkodást értjük, hanem azt, hogy cselekedeteink a becsület, megbízhatóság, önzetlenség és isteni igazság mértékén mérve jók legyenek. Nem hiszem, hogy Isten elhívna valakit szolgálataiba, ha az illető nem szorgalmas, nem becsületes, nem szavatartó, nem megbízható. Az Úr Jézusról azt olvassuk, hogy „Mindent jól cselekedett...” Erre kell törekednünk teljes igyekezettel s így ragaszkodnunk a hitünk mellé jócselekedet.

A szolgálatra való felkészülés a második feladat szakasza az Istentől erre elhívott lelkipásztorok. A jócselekedet mellé ragasztanunk kell tudományt, ismeret-

teret. Már a próféta által panaszkolja az Úr: „Elvész népem, mert tudomány nélkül való...” Isten szolgálatainak nyitott szemmel kell járni ebben a világban. Tanulni és ismereteket szerezni a legfőbb feladat. A tudomány egyszerű eredményei megismerése, nemcsak kiegyensúlyozottságot, hanem nagy segítséget is jelent a szolgálatainkban. Természetesen a tudományos problémákat a krisztusi bölcsesség és a hit szűrőjén szűrjük át. Az igaz tudomány elsajátítása alázatra vezet és Isten előtt hódolatra buzdít.

A tudomány mellé mértékletességet kell ragasztanunk. A tudományoskodás szeretetlenségbe, öntelt, gőgös, fel-fuvalkodott állapotba vihet. A „felet-több való bölcselkedés” megszárdítja az embert. Az Írás a józanságot ajánlja a hívő ember bölcselkedéséhez. Legyen mindenben mérték az Isten beszéde, azon mérjük le minden tudomány értékét. Ne feledjük azt, hogy nagyobb tudás, nagyobb felelősséget és több feladatot ró ránk.

A harmadik életszakasz a pásztori munka területe. Itt az első feladata az a pásztornak, hogy az előbbi értékekhez ragasszon türelmet. Mindig izgatott kérdés az, amikor az ember egy új posztot foglal el. Telve tetterővel, ambícióval, úgy érzi, hogy most eljött az ideje a nagytalkotásnak. Egy csapásra akarja meghódítani a világot, új pünkösdi hajnalát akarja hozni. És kezdeti kisebb-nagyobb élénkség után azt látja, hogy nem tudja elődje eredményeit meghaladni. Tanulniunk tűrni. A szántó-vető ember példáját adja az Írás. Előbb feltöri a parlagot, az ugart,

aztán magot vet és azután csendben vár az aratásig. A türelmetlenkedés felmorzsolja a lelkipásztor lelkirejét.

A türelem mellett a kegyesség foglalta el helyét az életünkben. Nem szemforgató álszentség ez, nem farizeusi lepel, mely a „szentebb vagyok nálád” felfogásra törekszik. Az Istennel való őszinte, bensőséges viszony ez, mely nem kérédkő gögben, más megvetésében mutatkozik meg, hanem alázatos példaadás az emberek számára. „A híveknek légy példája...” int bennünket Pál. A kegyesség mellé az atyafiakhoz hajlandó, hajló szívűséget ragasszuk. Hála az Úrnak már a múlté az — kis kivétellel —, amikor a klérus és laikus között választó korláttal húzódtott. Le kell hajolni az elesetthez, támogatni kell a gyengét, testvérül fogadni a kitaszítottat, szánni és menteni a megvetett. Irgalmas samaritánusok kellenek. De ez csak a szeretet útján valósítható meg. Mert semmi érték nem volna az előbbi szolgáltatnak, ha azt hiúságból, vagy számításból tenné valaki. A mindenki irányában való szeretet formáját úgy szabja meg Péter apostol: „Lelkeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek...” (1 Pét 1:22)

„Ha ezek megvannak bennetek, nem tesznek titeket hívalkodókká, sem gyö-mölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve.”

Kovács Imre

Tanévzáró istentisztelet

A Baptista Teológiai Szeminárium ünnepélyes záróistentiszteletet és diplomakiosztó ünnepélyt tartott, a Budapest József utcai kápolnában, 1970. június 11-én. Ennek keretében búcsút vett a szemináriumtól három végzett hallgató. A múlt tanévben végzett hallgatók közül négyen most kapták meg lelkipásztori oklevelüket.

Az ünnepély hivatalos vendégei: Dr. Bucsay Mihály és Dr. Fabinyi Tibor teológiai professzorok. Zarka Dénes, Szigeti Jenő adventista lelkipásztorok. Üdvözlőt küldött Dr. Jánossy Imre dékán és Dr. Berki Feriz esperes-adminisztrátor. Palotay Sándor a SZET elnöke, külföldi hivatalos utazására való tekintettel kimentette magát.

A záróünnepélyt Békefi Pál elnöki szavai nyitották meg. Igét hirdetett Kovács Imre ny. lelkipásztor, a teológiai bizottság elnöke. Szébeni Olivér dékáni beszámolót tartott. Vass Ferenc ny. lelkipásztor választott Békefi Pál üdvözlő szavaira, a negyven évvel ezelőtt végzett, egykori teológia hallgatók nevében. A szolgálatokból szemelvényeket közlünk. A diplomakiosztás ünnepélyes pillanataiban Kovács Imre testvér néhány jótanácsot adott, Laczkovszki János országos elnök imádkozott, majd átvették diplomáikat a végzett teológiai hallgatóink. A bensőséges tanévzáró ünnepély iránt nagy érdeklődést tanúsított a fővárosi gyülekezetek testvérisége.

Részletek a tanévzáró dékáni beszámolóból

Az idei tanév nevezetesen évfordulóval esett egybe. 25 év telt el azóta, hogy hazánk felszabadult a fasiszta elnyomás alól. Ezt örömmel ünnepelte az egész magyar társadalom, s velük együtt egyházunk, testvéri egyházaink és közöttük a Baptista Teológiai Szeminárium is. Rózsadomb felszabadulásának 25. évfordulóján, ünnepi díszgyűlést hívtunk össze. A tanári kart munkájában szíves készséggel segítették teológiai hallgatóink is. Aktív és jelentős részük volt az előkészületekben. Ünnepélyünkön megjelentek az Állami Egyházi Hivatal, a Hazafias Népfront és a testvéri egyházak teológiai akadémiáinak képviselői. Az ünnepi megemlékezéseket minden jelenlevő nagyvonalúan kimentette.

A Teológiai Szeminárium ebben az évben két teológát és egy teológus bocsát a közösség szolgálatába. Már egy évvel előbb kibocsátottuk a gyülekezeti munkába az első leányt. Ez a példa igazolja, hogy a gyakorlati pástorkodásban hasznossá válhat a nők szolgálata. Az úttörő kezdeményezés még további jó reménységet és türelmet igényel.

A negyedik éves hallgatók képesítő vizsgája magas színvonalú volt. Eredményeik elismerésül átadjuk nekik, ez ünnepélyes órában a „lelkipásztor képesítő szakvizsgabizonyítványt”.

A múlt évben végzett teológusaink, az egy év óta már gyakorló lelkipásztorok közül is többen benyújtották értekezéseiket. Ezeket szabályszerűen megvitattuk. Eredményeik és a gyülekezeti munkában szerzett jó bizonyosságuk alapján, átadjuk nekik a „lelkipásztori oklevelet”.

Az 1969–1970. tanévben a hivatalos és egyházi ünnepek egymás mellé kerültek és így hosszabb tanítási szünetekre kerülhetett sor. Ez a körülmény teológiai hallgatóinknak kellő felkészülést biztosított. Legatusaink pihentek keltek útra. A husvét legáció alkalmával például egy-egy legatus 3-4 gyülekezetbe és szóróanyagba is eljutott.

Az elmúlt tanévben 5 kinevezett teológiai tanár tanított. Elmondhatom valamennyiükről, hogy ezt a munkát számtalan más feladattal egyidőben kellett ellátniuk. Négyen gyülekezeti pástori feladatokat végeznek. Emellett több fontos szolgálati kötelezettséggel kellett a tanév során fázadozni. Igyekezünk ezeket a másirányú elfoglaltságokat már a tanrend tervének összeállításánál figyelembe venni és így elérjük, hogy a korábbi évekhez viszonyítva, jelentősen csökkenjen az óramulasztás.

Segítette a tanári kar munkáját a behívott, fiatalabb korú lelkipásztorok heti 5 órás szolgálata. Hetényi Attila nagyvárasi és Balog Miklós tahitótfalui lelkipásztorok az első félévben, Mészáros Kálmán pécsi és Nagy Ferenc budapesti lelkipásztorok pedig a második félévben kapcsolódtak be az oktatás munkájába. Szolgálatukért ezen a helyen is köszönetet mondok.

A teológiai tanárok a szemináriumi tanterv teljesítése mellett állandóan részt vesznek az egyházi élet tanulmányi jellegű munkáiban. Kiemelem Beharka Pál munkáját; Debrecenben a Nagytemplomban, Győrött a tanítóképző intézetben a 25 éves évforduló és a Lenin centenáriumi tiszteletére, Mosonmagyaróváron, az agrártudományi egyetem dísztermében, a szigetközi napok alkalmából adott hangversenyt. Sikereiről az egyes vidéki napilapok és néhány egyházi folyóirat is hírt közölt. Nagy József és Szébeni Olivér a Szabadegyházak keretében együttműködő taggyházak március 19-i jubileumi ünnepségeinek előkészületeiben vett részt. Mindketten tanárai a Szabadegyházak lelkesítő szemináriumának, amelyben adventista, metodista, pünkösdi és

A Teológiai Szeminárium hallgatói az 1969/70. tanévben

más felekezetű igehirdetőket, illetve lelkipásztorokat képeznek. Az elmúlt tanévben tovább építettük a protestáns teológiai akadémiák felé taesztvéri kapcsolatainkat.

Dékáni beszámolóim záradékaul hadd helyezzem szívünkbe a nagy mártír teológusnak, Dietrich Bonhoeffernek egyik leveléből idézett mondatát: „Nem a vallásos cselekmények teszik a keresztyént, hanem az Isten szenvedésében való részvétel.” (1944. július 18-i levél.) Bonhoeffernek rendkívüli képessége volt arra, hogy felismerje életében Isten akaratát.

Bonhoeffer teológiájának fő irányelvét a „követést” mi, magyarországi baptisták is elfogadjuk. A feltámadott Jézus Krisztus nyomába kívánunk lépni, őt kívánjuk szolgálni. Krisztus szolgálata elválaszthatatlan az emberiség szolgálatától. A „másokért, mindenkiért” vállalt keresztyén humanitásában megnyilvánuló Krisztus követés a mi számunkra is ugyanazt jelenti: Még életünket is készek vagyunk feláldozni az emberiség javára.

„Emlékezzél meg az egész útról...”

5 Mózes 8:2

(Vass Ferenc ny. lelkipásztor felszólalása)

Istenünk iránt érzett hálától megilletődötten emlékezünk itt, ma jelenlevő évfolyamtársak arra, hogy negyven esztendővel ezelőtt, tizenötven hagytuk el az akkori Teológiai Szemináriumot, mint végzett hallgatók, akik lélekben sohasem szakadtunk el egymástól, tanárainktól és a szívünkhöz nőtt intézettől.

Nemcsak a mi ifjú életünk virágontó tavasza volt ez, hanem testvérközösségünk is ez idő tájt az evangéliumi élet általunk magának ismert horizontján élt.

Az idézett mózesi igével és a Teológiai Szeminárium évzáró ünnepélyével egészen stilszerű ez a mi negyvenéves találkozásunk. Évfolyamtársaim nevében is köszönöm az elnökségnek és a tanári karnak, hogy e negyvenéves találkozásunk voltak szívesek összehangolni intézetünk tanévzáró ünnepélyével.

Az 1906-ban megnyílt ún. misszió-iskola látásunk szerint fokozott szinten folytatja a tiszta bibliai eszmék, mint isteni kijelentések tanítását és növendékei, hallgatói jellemfejlesztő munkájukkal mindig hathatósan hozzájárultak népünk erkölcsi fejlődéséhez.

Időközben két évfolyamtársunk, dr. Gruber Károly és Mike József meghalt, mindkettő az örökhelyén. Kettő külföldön él, egy más foglalkozásba ment, egy pedig elesett a lelki harcmezőn. Így e találkozásunk Barkóczi Pál, Cserhalmi Imre, Gerzsenyi Albert, Hetényi Pál, Mészáros Lajos, Tóth Gábor és Vass Ferenc van jelen. Dobner Béla és Meláth József betegsége miatt kimentette magát.

Csupán a történelem igazságáért említem meg, hogy nem volt könnyű feladatunk, mert az akkori egyházi vezetők, szolgabíráktól és csendőroktól üldözött hittestvéreinkhez kellett mennünk erősítésükre. Én magam 1923-tól 1938-ig tíz esetben voltam csendőr-, s rendőrkézen vagy járásbírószágon Jézus Krisztusért, s egy eset kivételével papok nyugtalanzkodása indította meg a hajszát. Mennyire igaz a mottó: „Hogy megpróbálja mi van a szívedben...”

Amellett, hogy személyes kapcsolatban álltunk Istennel, jóleső érzéssel mondhatom, hogy találkozásaink negyven év alatt testvérien kollégialisak voltak. Nem hallgathatom el az évfolyamtársak közös örömet, hogy egy kivételével mindegyikünk gyermeke egyházunk tagja, sőt Dobner Béla Jenő, Gerzsenyi Albert és Hetényi Pál testvér két-két fia teológiánkon végzett és őt közülük aktív lelkipásztor. A többieké különböző diplomát, de legalább érettségi bizonyítványt szerzett.

Egyik történetünk mondotta a napokban: „Akarva-akaratlanul ez a csoport Isten kegyelme által korunk történelemformálójává lett a magyar baptizmusban.” Szerényen emlékezünk e mondásra, de csak azért fogadjuk el, hogy átadhassuk Pápaunknak, Jézus Krisztusnak, akit illet.

E határkőnél legyen Istené a dicsőség, aki küldött e munkába, amit eredménnyel is koronázott... Békesség családi és gyülekezeti életünket tegye áldottá továbbra is társadalmunk hasznára, a bűnösök megtérítésére és üdvösségünk átvételére, a Jézus Krisztus dicsőségére.

A negyven éves jubilánsok: Első sor: Gerzsenyi Albert, Hetényi Pál, Barkóczi Pál. Második sor: Mészáros Lajos, Dobner Béla, Vass Ferenc. Harmadik sor: Tóth Gábor, Cserhalmi Imre.

Adalékok a vasárnapi igéhez

(Július 5., 95. Zsoltár)

A Zsoltár két értelmi szakaszra bontható: 1-7a (JAHVE a világ Teremtője és Ura), valamint 7b-11 (ezért engedelmesek legyetek iránta).

A „szabadítás közziklaja” (szabadító KÖZSÍKLA) = JAHVE, az UR (5 Móz 32:37), Ő az egyedüli Isten (3. v.), nem olyan, mint a pogány istenek (5 Móz 32:31), Teremtő KÖZSÍKLA (5 Móz 32:18). Ilyen a mi Istenünk, mi pedig népe, kezére bízott (keze alatt levő) juhok vagyunk (7. v.). Mindennek ismeretében is sokszor megkeményedett előtte Izráel (MÓRIBA = veszekedés, perpatvar, élvadás, ellenségeskedés — MASSZA = kipróbálás, vö. 2 Móz 17:1-7, 4 Móz 20:1-13, Zs. 81:8, Zsid 3-4. r.). JAHVE akkor is Isten marad, ha népét elveti (a fazekas fazekas marad, ha eldobja is a rosszul sikerült edényt, Jer 18:1 kk), nem úgy, mint a pogány istenek, akik, ha elvesztik a földet (népet), nem lehetnek tovább istenei (BAAL = urak).

Ne legyetek hát kemény és tévelygő szívűek (8. és 10. v.), mert nem lesz nyugalmatok (a földön sem), és nem is juthatok nyugalomba. 11b Kanaánra vonatkozó utalást is rejt magában, de fontosabb az Ótestamentumon túlmutató jellege, ti. a Krisztus által kínált lelki nyugalom, megbékélés feltétele is a kitaró teherhordozás, és nem a MÓRIBA (Mt 11:28 kk).

(Július 12., 103. Zsoltár)

Dicsőret és hálaadás fonódik egybe e zsoltárban. Minden élő magasztalja az URat! Csupán az 1. versre gondolva vizsgáljuk meg, hogy hogyan kell nekünk — egyénileg — dicsérni Őt.

A lélek (NEFFES) többnyire az egész embert (mindenestől) jelöli. Itt azonban úgy beszél róla az Írás, mint az ember egyik „alkotó eleméről”. Ilven értelemben a lélek, a test és a szellem (ember szelleme) közé esik. Funkciója nagyon összetett. Ez a tulajdonképpeni „ÉN”, a „TUDAT”, minden döntésünk, akarásunk vagy nem akarásunk, igenlésünk vagy tagadásunk központja. „Aldad én lekem az URat!” = Egész tudatos lényemet (valómat) az Isten iránti hála és dicsőret töltse be!

Az „egész benső” (KEREK — a test belső része, egyedül itt többes szám) kifejezésben a „belső rész” mint pszichológiai fogalom kerül elő. Addig amíg a szív (mint a NEFFES egyik alkotó része) a tudatos tevékenység központja, a „BELSŐ RÉSZEK” a tudatalan lelki működésre utalnak (Jer 31:33). Közéjük tartozik a bel, hál, má, vese stb. Dávid arra buzdít, hogy teljes valónkkal tudatosan a lélekkel, tudat alatt a „bensővel” megérezzük az egész „bensővel” dicsérjük az URat. A „BELSŐ RÉSZEK” között legfontosabb a VESÉ, amelyhez az összhang nyugtalanság, szorongás, vagy éppen öröm kapcsolódik szemben a szív tudatos funkcióival. Amikor tudatos tevékenységünk „kikapcsol” (pl. az alvásban), akkor se szűnjön meg kapcsolatunk Istennel! Más helyen ezt a gondolatot Dávid így fejezi ki: „...még éjjel is oktatnak az én vesém.”

(Július 19., 119. Zsoltár 1-10.)

A magasztalásban nagy szerepe van a szívnek (teljes szívből 2. és 10. vers, tiszta szívből 7. vers). Gyűjtünk össze most néhány gondolatot a szívről (LÉB, KARDIA).

Amikor a Szentírás különböző testi szervekről (kéz, láb, szív stb.) beszél, mindig azok lelki megfelelőjére gondol. Ha van lelki ember, akkor vannak lelki szervek is. Ezek testi szerveinkhez hasonlítják az Írás, egyszerűen azért, mert lelki emberünkkel kapcsolatban nincsenek olyan kézzelfogható tapasztalatok, mint a testi élet vonatkozásai.

A testi szív, mint a keringés központja, életfontosságú szerv. Eszerint a lelki szív sem lehet egyszerűen „érzelemléközpont”. Ennél jóval több. A lelki szív fogadja az emberhez érkező hatásokat, azokkal képes. Állást foglal, dönt, és cselekvésre indít. Testi értelemben a szív szó az Ótestamentumban is néhány helyen fordul csak elő, az UT csak lelki szívről tud. A lelki szív: szeret (2 Th 3:5, I Pt 1:22), bosszankodik (És 63:4), törekszik (Jer 22:17), vágyakozik (Zs 84:3) stb. Ha döntéseink Sántán befolyása alatt állnak, akkor az Ige ezt a lelki szív vonalán értelmezi: pl. „Ananias, mért foglalta el szívedet a Sántán, hogy a Szent Lelek megcsald...” ApCs 5:3). Krisztus is befolyásolhatja a lelki szív döntéseit: „Az UR igazgassa a ti szíveteket... szeretetre és kitartásra!” (2 Th 3:5).

Fenti igénk arra buzdít, hogy tiszta és teljes szívvel, azaz egész akaratunkkal és tiszta indulattal magasztaljuk Isten törvényét — arra, hogy értsünk egyet Istennel, és ne replikázzunk!

IFJ. ALMÁSI MIHÁLY

A komputer „megold” bibliai rejtélyeket

Egy jeruzsálemi riport nyomán a „Baptist Times” számol be arról, hogy komputerrel (elektronikus számítógép) próbálták megoldani Ézsaiás próféta könyvének szerzőségi kérdését. (Ugyanis e könyvet a szakértők föltételezése szerint legalább két személy írta.)

A komputer, amely stilsztikai és nyelvi szempontok alapján dolgozott, határozott különbséget tett a próféta könyv 1-39., ill. 40-66. részei között. Az előbbi (1-39) kb. Kr. e. 730 táján készült, az utóbbi (40-66) valószínűleg Cyrus (Küros) perzsa király uralkodásának idejéből, kb. Kr. e. 530-ból való.

A kísérletet dr. Yehuda Radday, a Jeruzsálemi Héber Egyetem professzora végezte. Az analízis kiterjedt a szavak, ill. mondatok hosszúságára, gyakoriságára, a rendhagyásokra, a nyelvi sajátosságokra, és százalékos megosztásban vizsgált fontos kulcsszavakat, mint pl. a természet, vallás, család stb. A kutatómunka Haifában folyt, és az egyetem komputerét használták a tudósok.

Ha elfogadjuk dr. Radday tézisé, nyugvópontra jut egy olyan kérdés, amelyet hosszú időn keresztül vitáltak a biblia-tudósok.